

Arrest

nr. 206 916 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2018 heeft ingediend de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging met drie maanden, maar met de beslissing dat de "*verblijfstitel [...] na deze datum niet meer verlengbaar [is]*".

Gezien de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die op 12 juli 2018 door dezelfde verzoekende partij bij faxpost werd ingediend volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 22 mei 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker wordt op 11 juni 2012 vrijgelaten, met een nieuwe termijn tot 10 juli 2012 om het grondgebied te verlaten.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 12 juli 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 14 juni 2013, 12 juli 2013, 2 januari 2014 en 26 juli 2015 nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 7 april 2016 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omwille van de bij hem vastgestelde paranoïde schizofrenie en mentale retardatie. Deze aanvraag wordt op 19 april 2016 ontvankelijk verklaard, maar op 26 april 2016 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 16 maart 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar.

1.6. Nadat op 16 maart 2017 twee centrumartsen oordelen dat verzoeker om medische / psychologische redenen niet geschikt is om in het gesloten centrum te verblijven en het aangewezen is dat hij in een psychiatrische instelling wordt opgenomen, wordt verzoeker op 21 maart 2017 overgebracht naar een psychiatrische instelling in Morsel.

1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 4 april 2017 dat verzoeker tijdelijk wordt gemachtigd tot een verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald voor een duur van zes maanden.

1.8. Op 9 oktober 2017 wordt verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging verlengd met zes maanden, tot 11 april 2018.

1.9. Op 24 april 2018 wordt verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging verlengd met drie maanden, tot 11 juli 2018. Er wordt daarnaast beslist dat *"[d]eze verblijfstitel [...] na deze datum niet meer verlengbaar [is]"*. Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Verzoeker vraagt op 5 juni 2018 een verdere verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging. Op 6 juli 2018 wordt dit verzoek aangevuld met nieuwe documenten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn initiële nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing een positieve beslissing is waarbij verzoekers tijdelijke verblijf wordt verlengd tot 11 juli 2018 en verzoeker overeenkomstig artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet voor het einde van de verblijfsmachtiging een verlenging van het verblijf kan vragen, waarna hij eventueel beroep kan aantekenen tegen een mogelijk negatieve beslissing.

Ter terechtzitting gevraagd de draagwijdte toe te lichten van de vermelding in de bestreden beslissing dat *"[d]eze verblijfstitel [...] na deze datum niet meer verlengbaar is"*, dit is na 11 juli 2018, antwoordt verweerder dat hij op 24 april 2018 definitief heeft beslist dat de tijdelijke verblijfsmachtiging een einde neemt op 11 juli 2018. Het verzoek tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van 5 juni 2018 zal, zo deelt verweerder mee, niet inhoudelijk worden onderzocht. Hij stelt dat de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid niet wordt gehandhaafd.

In deze omstandigheden dient te worden aangenomen dat verzoeker een belang heeft bij het aanvechten van de beslissing van 24 april 2018 dat zijn tijdelijke verblijfsmachtiging op 11 juli 2018 definitief een einde neemt, zonder mogelijkheid tot verdere verlenging. Deze beslissing wordt verder aangeduid als zijnde de bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet

3.1. Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Er blijkt niet dat voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet enkel mogelijk zijn indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

3.2. In hoofddorde vordert verzoeker als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid dat de Raad hem voorlopig machtigt tot een verblijf *“tot er een beslissing is genomen omtrent zijn verlenging van zijn verblijfsrecht door verwerende partij, rekening houdende met alle informatie omtrent de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voor verzoeker in Marokko, het risico dat hij daar loopt, en zijn individuele situatie en vooruitzichten hier op het grondgebied, vanuit het perspectief van artikel 3 en 8 van het EVRM”*. Op het einde van zijn uiteenzetting verwoordt hij deze gevraagde voorlopige maatregel als volgt: *“dat in afwachting van het behandelen van het hangende beroep tot schorsing en vernietiging van de beslissing tot verlenging van het tijdelijke verblijf van verzoeker tot 11 juli 2018 maar met de onmogelijkheid na deze datum nog verder te verlengen, verzoeker tijdelijk gemachtigd wordt tot verblijf door dit beroep een schorsende werking toe te kennen”*.

3.3. Verzoeker vraagt dus dat de Raad als voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid beveelt dat de hangende annulatieprocedure bij de Raad tegen de bestreden beslissing schorsende werking kent. Een onderzoek dringt zich op naar de hoogdringendheid van de vordering en de voorwaarden voor de schorsing in de procedures bij de Raad.

3.3.1. Betreffende de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

3.3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst erop dat de procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen.

3.3.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker licht het uiterst dringend karakter van de vordering als volgt toe:

“Verzoeker is ernstig psychisch ziek en de beëindiging van zijn verblijfsrecht houdt in dat hij geen opvang meer heeft, aan de straat is overgeleverd, dat hij medisch en psychologisch niet langer wordt opgevolgd, met een ernstig gevaar voor zijn eigen gezondheid, zijn fysieke en psychische integriteit tot gevolg.

Verzoeker heeft verwerende partij op 6 juli jl. nog informatie en attesten bezorgd over hoe het niet verlengen van verzoeker zijn verblijfsrecht zijn psychische en fysieke situatie negatief zal beïnvloeden op een wijze die zijn menselijke waardigheid ernstig in het gedrang brengt. De volgende attesten werden daartoe bezorgd (stuk 3): een attest van [I.B.], van CAW Antwerpen, Outreach; samenvatting van het gesprek met Indigo ivm vermoeden autisme; bevestiging [E.D.C.], Hulpverlener De Steenhouwer, dd. 21 juni 2018, dat de heer [B.] regelmatig gebruik maakt van hun diensten en psychosociale ondersteuning en dat dit wegvalt bij einde verblijfsrecht wat ten koste van zijn gezondheid zou gaan; bevestiging [G.R.], omtrent het regelmatig gebruik maken van diensten en verergering van zijn psychische situatie bij wegvallen ondersteuning door einde verblijfsrecht; bevestiging Kamiano Onthaal omtrent de psychische hulp, medische hulp en sociale begeleiding die hij nodig heeft; bevestiging De Plataan, dat indien het verblijfsrecht wegvalt, de ondersteuning wegvalt, en de psychische problematiek zal verergeren; bevestiging De Biekorf, dat de heer [B.] enkel gebruik kan maken van hun nachtopvang zolang hij een verblijfstitel heeft en de rest van zijn ondersteuning eveneens zou wegvallen, wat ten koste van zijn geestelijke en lichamelijke gezondheid zou komen.

Gelet op het imminente risico voor verzoekers fysieke en psychische integriteit en zijn menselijke waardigheid bevindt verzoeker zich in een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu stelt de Raad vast dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, verweerder aan verzoeker op 4 april 2017 een tijdelijke verblijfsmachtiging toekende, onder meer om te voorkomen dat hij met zijn psychische gezondheidstoestand op straat terecht zou komen en omdat er nog een opvang voor verzoeker in Marokko diende te worden gevonden. Deze tijdelijke verblijfsmachtiging werd op 9 oktober 2017 een eerste maal verlengd met zes maanden.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging, niettegenstaande deze met drie maanden wordt verlengd, definitief een einde neemt op 11 juli 2018, zonder mogelijkheid tot verdere verlenging. Noch uit deze beslissing, noch uit enig ander duidelijk stuk van het administratief dossier, blijkt evenwel dat er reeds een concrete oplossing voorligt op het vlak van opvang in het herkomstland Marokko en evenmin dat de gezondheids- of psychische situatie van verzoeker op zich actueel fundamenteel anders is te beoordelen dan ten tijde van de toekenning van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder als dusdanig ook niet in op de voormelde uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van de vordering. Hij geeft zodoende niet concreet aan te betwisten dat verzoeker als gevolg van het aflopen van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging niet langer aanspraak zal kunnen maken op opvang en de vereiste opvolging van zijn psychische problemen en dat dit een ernstig gevaar voor zijn eigen gezondheid en zijn fysieke en psychische integriteit tot gevolg kan hebben.

In zoverre verweerder ter terechtzitting nog betoogt dat er voor verzoeker wel degelijk opvang mogelijk is in zijn herkomstland Marokko, waarvoor hij verwijst naar een schrijven van 16 juli 2018 gericht aan een arts in een ziekenhuis in Rabat, Marokko, merkt de Raad – in navolging van verzoeker – op dat dit schrijven enkel leert dat verweerder zich op deze datum bereid heeft verklaard om verzoekers medische opvolging in dit ziekenhuis te bekostigen en dit gedurende 12 maanden, maar niet of dit ziekenhuis dan ook akkoord gaat met dit voorstel en in staat en/of bereid is de medische zorgen en opvolging van verzoeker op zich te nemen. Er blijkt niet of zij plaats hebben voor verzoeker in het ziekenhuis en of zij de benodigde zorgen aanbieden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat reeds een concreet voorstel in deze zin was uitgewerkt en evenmin dat dit dan op duidelijke wijze werd gecommuniceerd aan verzoeker.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker het uiterst dringend karakter van de vordering aannemelijk.

3.3.2. Betreffende de voorwaarden voor de schorsing

3.3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.2.2. De voorwaarde van de ernstige middelen

3.3.2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn vraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging na 11 april 2018, ingediend voor het verstrijken van de toegekende verblijfsmachtiging, zijn psycho-medische situatie en kwetsbaarheid te hebben uiteengezet en te hebben gewezen op zijn nood aan duidelijke opvolging en voorspelbaarheid, het vermoeden van autisme, zijn compleet gebrek aan zelfredzaamheid, het feit dat hij de Arabische taal niet kan lezen of schrijven, zijn familiale situatie en de bijzonder zorgwekkende situatie in Marokko op het vlak van de geestelijke gezondheidszorg. Hij stelt dat zijn verblijfsrecht niet meer verlengbaar is na 11 juli 2018, zonder enige motivering, zonder verdere duiding of uitleg, op een quasi automatische wijze, zelfs bij voorbaat. Hij stelt dat de Belgische staat nochtans jegens hem een verantwoordelijkheid op zich heeft genomen, waar hij tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf voor zes maanden, verlengd met zes maanden en nadien nog eens drie maanden. Hij benadrukt dat de Belgische staat op de hoogte is van zijn behoefte aan een kader, aan voorspelbaarheid en aan een ononderbroken intensieve behandeling.

3.3.2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat op lezing van het verzoekschrift dient te worden aangenomen dat verzoeker kennis heeft van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Hij stelt dat daarmee is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Hij stelt ook dat op lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem dus toelaat de vereiste nuttigheidsafweging te maken. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld op basis waarvan deze beslissing is genomen.

3.3.2.2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verweerder kan op het eerste zicht niet worden bijgetreden in zijn betoog dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite kunnen worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing. Hierin kan immers enkel worden gelezen dat "*het tijdelijk verblijf [...] mag verlengd worden met 3 maanden, namelijk tot 11/07/2018*" en dat "*[d]eze verblijfstitel [...] na deze datum niet meer verlengbaar [is]*". Omtrent de redenen dat de verblijfstitel na 11 juli 2018 niet meer verlengbaar is, kan niets worden gelezen in de bestreden beslissing. Het is ook helemaal niet duidelijk waarom er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wel nog een grond was om de tijdelijke verblijfsmachtiging te verlengen met drie maanden, maar op dat ogenblik wel reeds met zekerheid kon worden besloten dat dit na 11 juli 2018 dan niet langer het geval zal zijn. Op geen enkele manier wordt verduidelijkt waarom de ingeroepen argumenten in de vraag tot verlenging van de tijdelijke

verblijfsmachtiging na 11 april 2018 dan wel kunnen leiden tot een nieuwe verlenging met drie maanden tot 11 juli 2018, maar niet langer kunnen worden aanvaard voor een verdere (tijdelijke) verblijfsmachtiging na deze datum. Minstens de feitelijke overwegingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing ontbreken volledig. Verweerder kan niet ernstig het tegendeel voorhouden.

De uiteenzetting van verzoeker in zijn middel geeft er hoogstens blijkt van dat hij op de een of andere manier kennis heeft kunnen nemen van het gegeven dat verweerder nadenkt over een gefinancierd verblijf van verzoeker ergens in Rabat. Hoe hij hiervan in kennis is, is niet helemaal duidelijk. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verweerder hem hieromtrent concrete inlichtingen heeft verschaft. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker in een beslissing van het bestuur reeds op de hoogte werd gebracht van een concrete oplossing die verweerder op dit punt mogelijk heeft gevonden, en van de eventuele concrete modaliteiten hiervan. Daarnaast wijst verzoeker ook op het gegeven dat hij verschillende elementen in het licht van artikel 3, maar ook artikel 8 van het EVRM heeft aangebracht in het kader van zijn vraag tot verdere verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging. Er blijkt niet dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven waarom deze grieven niet worden aanvaard. Verweerder kan op het eerste zicht niet worden gevolgd in zijn betoog dat verzoeker in kennis is van de concrete motieven die ten grondslag liggen van de beslissing van 24 april 2018 dat de tijdelijke verblijfsmachtiging na 11 juli 2018 niet langer verlengbaar is.

Prima facie wordt, waar elke motivering in feite ontbreekt waarom de tijdelijke verblijfsmachtiging niet langer verlengbaar is na 11 juli 2018 niettegenstaande op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zelf wel nog werd overgegaan tot een verlenging met drie maanden, een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

In het verlengde van de gedane vaststellingen kan prima facie eveneens worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing dat de tijdelijke verblijfsmachtiging na 11 juli 2018 niet langer verlengbaar is, niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Er blijkt niet dat op dat ogenblik een concreet onderzoek werd verricht naar de door verzoeker in zijn vraag tot verlenging opgeworpen argumenten onder meer in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of dat concreet was nagegaan of de vooropgestelde opvang in Marokko effectief mogelijk is. Verzoeker kan op het eerste zicht ook worden gevolgd dat het, in het licht van de voorliggende gegevens, voorbarig was om op het ogenblik dat nog een verlenging van de verblijfsmachtiging met drie maanden werd toegestaan reeds vast te stellen dat na afloop van deze drie maanden de verblijfsmachtiging niet langer verlengbaar is en hiervoor geen grond meer bestaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan prima facie eveneens worden aangenomen.

3.3.2.2.4. In het licht van de voorgaande vaststellingen, maakt verzoeker in de huidige stand van de procedure een ernstig middel aannemelijk. Aan deze voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

3.3.2.3. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.2.3.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.3.2.3.2. Verzoeker stelt in dit verband als volgt:

“Het ten uitvoer leggen van de beslissing verzoekers verblijfstitel niet langer te verlengen wanneer deze op 11 juli 2018 afloopt houdt in hoofde van verzoekende partij ongetwijfeld een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.

Indien verzoekers verblijfsrecht afloopt valt zijn opvolging en begeleiding weg. Hij kan nu met een verblijfstitel die te precair is al niet terecht in residentiële zorg. Eens zijn eigenlijke verblijfsrecht wegvalt komt hij volledig in het daklozencircuit terecht, valt de steun, begeleiding en toezicht weg van de organisaties die hem momenteel stabiel houden, flakker het risico op suicidaliteit weer op, en komt hij in compromiterende en mensonterende situaties terecht. Zonder verblijfstitel is er een reëel risico op de aantasting van verzoekers menselijke waardigheid zoals gegarandeerd door art. 1 van het Handvest, zijn psychische en fysieke integriteit zoals gegarandeerd door art. 3 en 8 van het EVRM. Hij riskeert moedwillig in een vernederende situatie gebracht te worden door de Belgische Staat.

[...]

Een schorsing van de beslissing zijn huidige verblijfstitel niet-verlengbaar te maken is dan ook noodzakelijk, zodat verzoeker zijn rechten onder artikel 3 en 8 van het EVRM en art. 1 van het Handvest gevrijwaard blijven.”

3.3.2.3.3. Verweerder repliceert hierop als volgt:

“Verweerder laat gelden dat er in casu geen sprake is van enige verwijderingsbeslissing, zodat niet kan worden ingezien op welke manier de bestreden beslissing art. 3 en 8 van het EVRM zouden schenden. Te meer de bestreden beslissing een positieve beslissing tot verlenging van verblijf betreft. Voorts toont verzoekende partij geen ernstige en duidelijke redenen van een schending van art. 3 van het EVRM aan.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- de beweerde medische problemen van verzoekende partij reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, dewelke definitief werd verworpen,
- het land van herkomst reeds de uitdrukkelijke garantie heeft verleend dat de nodige medische verzorging beschikbaar en toegankelijk is én verleend zal worden,
- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42),
- de door verzoekende partij aangehaalde algemene bronnen betreffende de medische zorg in Marokko niet actueel zijn.

Een schending van art. 3 van het EVRM of art. 1 van het Europees Handvest kan dan ook niet worden aangenomen.

Terwijl evenmin een schending van art. 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Verzoekende partij blijft in gebreke zijn vermeend privéleven aan te tonen.

Ook het gezinsleven is niet beschermenswaardig daar zijn zus zelf verklaarde dat verzoekende partij slechts sporadisch bij haar komt (zie administratief dossier, met name verslag multidisciplinair overleg dd. 15.11.2017).

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 EVRM, laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 EVRM.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij “zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de

ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel” (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007).”

3.3.2.3.4. Zoals reeds werd gesteld, houdt de bestreden beslissing in dat verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging, niettegenstaande deze met drie maanden wordt verlengd, definitief een einde neemt op 11 juli 2018, zonder mogelijkheid tot verdere verlenging. Noch uit deze beslissing, noch uit enig ander duidelijk stuk van het administratief dossier, blijkt evenwel dat er reeds een concrete oplossing voorligt op het vlak van opvang in het herkomstland Marokko en evenmin dat de gezondheids- of psychische situatie van verzoeker op zich actueel fundamenteel anders is te beoordelen dan ten tijde van de toekenning van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

Er werd ook reeds vastgesteld dat verweerder als dusdanig niet concreet aangeeft te betwisten dat verzoeker als gevolg van het aflopen van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging niet langer aanspraak zal kunnen maken op opvang en de vereiste opvolging van zijn psychische problemen en dat dit een ernstig gevaar voor zijn eigen gezondheid en zijn fysieke en psychische integriteit tot gevolg kan hebben.

Verweerder houdt ten onrechte voor dat het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet concreet wordt onderbouwd.

Verweerder wijst nog op het gegeven dat verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet definitief is afgewezen. Dit gebeurde op 26 april 2016. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder het op 4 april 2017 zelf bijkomend noodzakelijk heeft geacht om, niettegenstaande de afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een concrete opvang te voorzien voor verzoeker in Marokko, en dit gelet op zijn mentale gezondheidstoestand. Er blijkt dus niet dat verweerder thans kan volstaan met een loutere verwijzing naar de afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verweerder stelt dat Marokko reeds de uitdrukkelijke garantie heeft gegeven dat de nodige medische verzorging voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is en ook zal worden verleend, kan de Raad verder enkel vaststellen dat dit uit geen enkel stuk voorhanden in het neergelegde administratief dossier blijkt. Verweerder verduidelijkt ook niet waaruit zulks dan precies zou blijken. In zoverre in dit verband wordt verwezen naar een interne mail van mevrouw M.V. aan mevrouw I.C. van 11 april 2018, beide medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat in deze mail enkel kan worden gelezen dat “*M. [...] oplossing special needs [heeft] voorzien, maar er is nog geen akkoord LP*”. Wat deze oplossing dan concreet inhoudt, laat staan dat er dan een uitdrukkelijke garantie van Marokko voorligt, blijkt hieruit niet. Andere, concrete stukken en gegevens liggen niet voor. Verweerder gaat ook niet nader in op de problemen met verzoekers reisdocumenten.

Zelfs voor zover verder zou blijken dat de door verzoeker gehanteerde bronnen met betrekking tot de medische zorg in Marokko niet langer actueel zijn, blijkt hiermee nog niet dat de door verweerder bij de toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging vooropgestelde opvang in Marokko effectief geregeld is.

In het licht van hetgeen voorafgaat, en waar verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging zonder enige motivering niet langer verlengbaar is zonder dat wordt aangegeven dat zijn mentale gezondheidstoestand fundamenteel is gewijzigd en zonder dat duidelijk blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een opvangmogelijkheid heeft in Marokko, maakt verzoeker aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

3.3.3. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden voor de schorsing, leidt ertoe dat er grond is om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te bevelen.

3.4. In zoverre verzoeker de Raad vraagt om hem voorlopig te machtigen tot een verblijf in afwachting van het behandelen van het hangende beroep tot nietigverklaring en/of tot er een gemotiveerde beslissing is genomen omtrent de verlenging van zijn verblijfsrecht, dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om in de plaats van het bestuur, dat geen gebonden bevoegdheid heeft, een

tijdelijke verblijfsmachtiging toe te staan, hetgeen behoort tot de grond van de zaak (RvS 1 oktober 2002, nr. 110.805; RvS 9 maart 2006, nr. 156.155).

4. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat nog nader dient te worden ingegaan op de vraag van verzoeker om met toepassing van dit wetsartikel de hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Er dient dan ook evenmin te worden ingegaan op de vraag of verzoeker zich al dan niet dienstig op dit wetsartikel kan beroepen waar hij niet het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 dat de tijdelijke verblijfsmachtiging van de verzoekende partij na 11 juli 2018 niet meer verlengbaar is, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS